

Karartılar

– Süvari İzci · 16 Mart 2011

Bir düş gördüm bir kaç gün önce... Alaca aydınlık... Güneş ikindiden akşama sarmakta.

Anlamlandıramadığım karartıların ufukta görülmesi hiç şüphelendirmedi beni. Gelip geçici, tutsak ruhlu garipler zannettim. Her zamanki doğrultudan gelip bilinmeze giden bir kabile, başımı çevirdim...

Kendime geldiğimde bir şeyler eksilmişti benden. Burası da nereydi? Ya şu karartılmış pencereler, yoksa gözlerime mil mi çekilmişti? Etraf mı karanlıktı, ben mi görmüyordum.

Hatırlamak istiyordum. Neyi mi? Herşeyi!

Bazen karanlık sorularını çalar insanın, bazen cevaplarını. Benimse şu an ne soracak sorum, ne de verecek cevabım vardı. karanlık her şeyimi almıştı.

Sustum!!!

O an anladım ki, karanlık adlı mağrura her şeyimi verdiğimi zannederken yanılmışım. en büyük silahım tarihin gizeminden bana gülümsüyordu. Suskunluk, özgürlüğün anahtarını uzatıyordu...

Anahtarı almak için elimi uzattığımda, bir ses yankılandı. ses; özünü kaybeden özgürlüğünü kaybetmiştir diye haykırıyordu. Suskunluğum, özgürlüğe çağırırken beni, bu ses suskunluğumu da mı bastırıyordu bilemiyordum..

Ama zihnim sorular üretmeye başladığına göre, karanlık en azından - cevapları bilinmesede- soruları mı geri vermişti. Suskunluğum, karanlığın ilk perdesini yırtmıştı.

Ama ya bu haykırış! özünü kaybeden, özgürlüğünü de kaybetmiştir de ne demektir?

Peki! ben kimdim? Neredeydim? Beni kimler buraya getirmişti?

Ah cevapsız sorular...

Kan ter içinde uyanmıştım. Gözlerim hala karanlığın hapsinden çıkamayışın verdiği acıyla dileniyordu. Biraz aydınlık, bir parça cevap ve özünü geri istiyordu.

Aklım bir anda ufukta görülen karartılara takıldı. Tutsak ruhlu gariplere. Önemsememişim. Seçemediğim yüzlerini elbette hatırlamayacaktım... Ama ya o sesi...

Ve elim gayri ihtiyari kalbime yöneldi. İşleyen bir saatin tik takları suskunluk diyarına yönelince ürpertici oluyordu...

Sanki bana derinden özgürlüğün dersini veriyordu...